

Shan Bandopadhyay (1950) original music for the film (Pather Panchali had a 200 in 2016 using an amateur remains one of the finest). The three films comprising from Apurba Kumar Roy) in Gali, "Song of the Little Room but high caste family in supporting his family in the holy city of Benares. Apu's mother Sarbajaya comes to Apu manages to get for the writer, he accidentally finds marriage ends in a long his...

Kumar is a multi-script (Latin & Bengali) type family, especially crafted for editorial work. It has a classical feel without being too historical.

Kumar Book is a sober, yet generous ‘bookish’ typeface. Its design is inspired by various references: the steady structure is borrowed from late 20th century Dutch type design, while the proportions are reminiscent of early Caslon work. Baroque influences nourished the design with subtle features that give Kumar Book its personality and avoid arid shapes. Its bold version is a useful addition for documents with a more complex hierarchy.

Kumar Bengali is driven by the same principles as the Latin, seeking for a coherent combination between the two scripts in order to optimize legibility. Significant early references have been used as a basis for the design, such as Figgins’ Bengali from 1826 whose fluidity was reinvested, yet updated with contemporary proportions.

Kumar Book italic originates from an interpretation of several italics by Robert Granjon, adapted to work with the roman weight. Its cursive structure with discreet slope variations gives a richer texture to the page.

Regarding Kumar display and italic, the features of the text versions have been considerably accentuated to bring a more distinct personality. Moreover, they were designed for very tight leading and spacing, as if it was a pattern. The accents and the punctuation stick to this constraint and have alternate geometric shapes reinforcing the identity of the design.

Last but not least, Kumar Bengali display is an experimental companion built to stylistically match the Latin.

giant

open

laces

(ãi?)

(ãi?)

(ãi?)

C

ELE

FUN

TRA

STØRSTE
FILMMA
ÅRHUND
IGENNEM
KARRIER
HAN FILM

PATIENCE,
CONTROL,
ENVIRONN
LEISURE. F
GENUINE C
IS A CREAT
PICTURES,

DIVERSAS *FUNÇ*
INCLUINDO
ELENCO, TRILH
FOTOGRAFIA, D
DE ARTE, *EDIÇÃ*
CONFECÇÃO DE
PRÓPRIO MATE
ALÉM DE FILME
ELE FOI UM AUTO
FICÇÕES, EDITO

OCCUPY ENDLESS TIME AND SPACE; BUT THE TRUTH CONCERNING THEM ALL HAS NO DIMENSION; IT IS ONE. WHEREVER THE HEART TOUCHES THE ONE, IN THE SMALL OR THE BIG, IT TOUCHES THE INFINITE. I WAS SPEAKING TO SOME ONE ABOUT THE JOY WE HAVE IN OUR PERSONALITY. I SAID IT WAS BECAUSE WE WERE MADE CONSCIOUS BY IT OF A SPIRIT OF UNITY WITHIN OURSELVES. HE ANSWERED THAT HE HAD NO SUCH FEELING ABOUT HIMSELF, BUT I WAS SURE HE EXAGGERATED. IN REALITY HE HAD BEEN SUFFERING FROM SOME BREAK OF CONTACT BETWEEN HIS SURROUNDINGS AND THE SPIRIT OF UNITY WITHIN HIM, PROVING ALL THE MORE STRONGLY ITS TRUTH. THE LOSS OF HEALTH COMES HOME TO US WITH PAINFUL FORCE BECAUSE DISEASE DISTURBS IT; SINCE HEALTH EXPRESSES THE UNION OF VITAL FUNCTIONS AND IS ACCORDINGLY JOYFUL. LIFE'S PROBLEMS OCCUR, NOT TO DEMONSTRATE THEIR OWN REALITY, BUT TO REVEAL THAT ETERNAL PRINCIPLE OF JOY IN LIFE, TO WHICH WE WERE GIVEN A RUDE SHAKING. IT IS THE OBJECT OF THIS ONENESS TO REALIZE ITS INFINITY BY PERFECT UNION OF LOVE WITH ALL OTHERS. ALL OBSTACLES TO THIS UNION CREATE MISERY, GIVING RISE TO THE BASER PASSIONS THAT ARE EXPRESSIONS OF FINITE SEPARATENESS WHICH IS NEGATIVE AND THEREFORE DESTROY THE JOY OF UNITY WITHIN OURSELVES, SEEKING EXPRESSION BECOMES CREATIVE; WHEREAS OUR DESIRE FOR THE FULFILLMENT OF OUR NEEDS IS CONSTRUCTIVE. THE WATER VESSEL, WHICH IS A VESSEL ONLY, RAISES THE QUESTION, 'WHY DOES IT EXIST?' BUT THROUGH ITS FITNESS OF CONSTRUCTION, IT OFFERS THE REASON FOR ITS EXISTENCE. BUT WHERE IT IS A WORK OF BEING, THERE IS NO QUESTION TO ANSWER; IT HAS NOTHING TO DO, BUT IT REVEALS IN ITS FORM A UNITY TO WHICH ALL THAT SE

up opposition, make the revelation of unity perfect. In historical time the Buddha comes first declared salvation to all men, without distinction, as by right man's own. What was the special startled men's minds and, almost within the master's lifetime, spread his teachings over India of unique significance of the event, when a man came to men and said to them, 'I am here to emancipate you from the miseries of the thralldom of self.' This wisdom came, neither in texts of Scripture, nor from deities, nor in religious practices sanctified by ages, but through the voice of a living man and flowed from a human heart. And I believe this was the first occasion in the history of the world when the Avatar found its place in religion. Western scholars are never tired of insisting that Buddha's nature of a moral code, coldly leading to the path of extinction. They forget that it was held to be that which roused in its devotees an inextinguishable fire of enthusiasm and carried them to lifelong asceticism, mountain and desert barriers. To say that a philosophy of suicide can keep kindled in human hearts for centuries such fervour of self-sacrifice is to go against all the laws of sane psychology. The religious enthusiasm which cannot be bound within any daily ritual, but overflows into adventures of love and beneficence, must have in its centre that element of personality which rouses the whole soul. It may possibly be said that this was due to the personality of Buddha himself. But that also is not true. The personality which stirs the human heart to its immense depths, leading it to impossible deeds of heroism, must in the process itself reveal to men the infinite which is in all humanity. And that is what happened in Buddhism, making it a religion in the complete sense of the word. Like the religions of the Upanishads, Buddhism also generated two divergent currents; the one impersonal, preaching the renunciation of self through discipline, and the other personal, preaching the cultivation of sympathy for all and devotion to the infinite truth of love; the other, which is called the Mahayana, had its origin in the element contained in Buddha's teachings, which is immeasurable love. It could never, by any means, be a reality in the emptiness of the truthless abyss. And the object of Buddha's meditation and his teaching was to free humanity from sufferings. But what was the path that he revealed to us? Was it some narrow path of evading pain and seeking security against it? On the contrary, his path was the path of sacrifice and sacrifice of love. The meaning of such sacrifice is to reach some ultimate truth, some positive goal, and its greatness can accept suffering and transmute it into the profound peace of self-renunciation and emancipation from suffering, which is the inalienable condition of the limited life of the self, not to be attained by fleeing from it, but rather by changing its value in the realm of truth - the truth of love. We have learnt that, by calculations made in accordance with the law of gravitation, some of the planets were discovered exactly in the place where they should be. Such a law of gravitation there is also in the world - And when we find men's minds disturbed, as they were by the preaching of the Buddha, we are sure, even without any corroborative evidence, that there must have been some great luminous attraction, positive and powerful, and not a mere unfathomable vacancy. It is exactly this which is the heart of the Mahayana system; and we have no hesitation in saying that the truth of Buddha is in the heart of the Mahayana system; and we have no hesitation in saying that the truth of Buddha is in the heart of the Mahayana system. The oil has to be burnt, not for the purpose of diminishing it, but for the purpose of giving light. And when the Buddha said that the self must go, he said at the same moment that love must be. Thus originated the doctrine of the Dharma-kaya, the Infinite Wisdom and Love manifested in the world. It was the first instance, as I have said, when men felt that the Universal and the Eternal Spirit had come into a human individual whom they had known and touched. The joy was too great for them, so

idea itself came to them as a freedom - a freedom from the sense of measureless insignificance. It was the first time I repeat, when the individual as a man, felt in himself the Infinite made concrete. What was more, men who felt the love welling forth from the heart of Buddhism, as the current of the Eternal Love itself, were struck with the idea that the effluence could never have been due to a single cataclysm of history, local and therefore untrue. They felt instead that it was in the eternal truth, that the event must belong to a series of manifestations; there have been numberless other revelations in the past and endless others to follow. The idea grew and widened until men began to feel that this Infinite Being was already in every one of them, and that it rested with them to remove the sensual obstructions and reveal him in their own lives. In every individual there was, they realised, the potentiality of Buddha - that the Infinite made manifest. We have to keep in mind the great fact that the preaching of the Buddha in India was not followed by stagnation of thought, which would surely have happened if humanity was without any positive goal. The teaching was without any permanent value in itself. On the contrary, the arts and sciences springing up in its wake, institutions started for relieving the misery of all creatures, human and non-human, and great centres of education founded. Some mighty power was suddenly roused from its long obscurity, which worked for long centuries and changed the history of a large part of the world. And that power came into its full activity only when the individual being made conscious of his infinite worth. It was like the discovery of a great mine of living. The civilization of ancient Greece was nurtured within city walls. In fact, all the modern civilizations have their cradles of brick and mortar. These walls leave their mark deep in the minds of men. They set up a principle of 'divide and rule' in our mental outlook. It begets in us a habit of securing all our conquests by fortifying them and separating them from one another. We divide nation and nation, kn

and knowledge, man and nature. It breeds in us a suspicion of whatever is beyond the barriers we have built, and everything has to fight hard for its entrance into our recognition. When the first aryan invaders appeared in India it was a vast land of forests, and the new-comers rapidly took advantage of them. The forests afforded them shelter from the fierce heat and the ravages of tropical storms, pastures for their cattle, and materials for building and for sacrificial fire, and materials for building cottages. And the different aryan clans with their patriarchal heads settled in the different forest tracts which had the special advantage of natural protection, and food and fuel in plenty. Thus in India it was in the forests that the civilization had its birth, and it took a distinct character from this origin and environment. It was surrounded by the vast life of nature, was fed and clothed by her, and had the closest and most constant intercourse with her on all its varying aspects. Such a life, it may be thought, would have the effect of dulling human intelligence and of removing the incentives to progress by lowering the standards.

harmonious blending of
But in ancient India we find
circumstances of forest life
man's mind, and did not
wasteful of his energies, but of
particular direction. Having
constant contact with the living
nature, his mind was free from
to extend his dominion by erecting
walls around his acquisitions
not to acquire but to realize
consciousness by growing
into his surroundings

that truth is all-
no such thing a
isolation in exist
only way of att
through the int
our being all ob
realize this grea
man's enda and

which I

municipa

all the g

the wor

gre

obs

С

প৩দ্বী।

তাকা

এ ঙ্গ

কেন

সাত

আটি বং

ছেলো। ব

বিষয়ব্যা

বাগ ওক

আর প্র্যাকটিস
না। এক দিকে
আর-এক দিকে
আইনের পরামর্শ
এই দুটোকে পা
তিনি ইহকাল পা
জোড মিলিয়ে

ভেল, জর জর রিব্বসে দুখ জ্বালা সব দূর দূর চলি গেলা। ম
বসন্তসমীরণ, মরমে ফুটই ফুল, মরমকুঞ্জ'পর বোলই কুতু
কোকিলকুলা। সখি রে উছসত প্রেমভরে অব ঢলঢল বিহ্বল
জগত জনু হরখ-ভোর ভই গায় রভসরসগানা। বসন্তভূষণভূ
কহিছে দুখিনী রাধা, কঁহি রে সো প্রিয়, কঁহি সো প্রিয়তম, হ
মাধা? ভানু কহত অতি গহন রয়ন অব, বসন্তসমীর স্বাসে
চিত্তকুঞ্জতল ফুল্ল বাসনা-বাসো। শুনহ শুনহ বালিকা, রাখ
কুঞ্জ কুঞ্জ ফেরনু সখি শ্যামচন্দ্র নাহি রো। দুলাই কুসুমমুঞ্জরী,
শুঞ্জরী, অলস যমুনা বহয়ি যায় ললিত গীত গাহি রো। শশি
বিরহবিধুর কামিনী, কুসুমহার ভইল ভার হৃদয় তার দাহিছে।
কাঁপিয়া সখিকরে কর আপিয়া, কুঞ্জভবনে পাপিয়া কাহে গী
সমীর সঞ্চলে হরয়ি শিখিল অঞ্চলে, চকিত হৃদয় চঞ্চলে কা
কুঞ্জপানে হেরিয়া, অশ্রুবারি ডারিয়া ভানু গায় শূন্যকুঞ্জ শ্যা
হৃদয়ক সাধ মিশাওল হৃদয়ে, কঠে বিমলিন মালা। বিরহবি
রয়নী, নহি নহি আওল কালা। বুঝনু বুঝনু সখি বিফল বিফ
এ পীরিতি লেহা— বিফল রে এ মঝু জীবন যৌবন, বিফল
চল সখি গৃহ চল, মুঞ্চনয়ন-জল, চল সখি চল গৃহকাজে,
রাখহ বালা, ছি ছি সখি মরু মরু লাজে। সখি লো দারুণ আধি
তরুণ যৌবন মোর, সখি লো দারুণ প্রণয়হলাহল জীবন কর
তৃষিত প্রাণ মম দিবসযামিনী শ্যামক দরশন আশে, আকুল

মানে, অহরহ জ্বলত ছুতাশো সজনি, সত্য কহি তোয়, খোয়াব কব হম শ্যামক প্রেম সা
হিয়ে অব রাখত মাধব, সো দিন আসব সখি রে, বাত ন বোলবে, বদন ন হেরবে, মরি
বথা ভয় না কর বালা, ভানু নিবেদয় চরণে, সৃজনক পীরিতি নৌতুন নিতি নিতি, নহি
রে, নিপট কর্ঠন মন তোরা বিরহ সাখি করি সজনী রাধা রজনী করত হি ভোরা একবি
নিরখত যমুনা পানে, বরখত অশ্রু, বচন নহি নিকসত, পরান থেহ ন মানো গহন তিমির
শন্য কদম তরমূলে, ভূমিশয়ন-’পর আকুল কুন্তল, কাঁদই আপন ডুলো মুগধ মৃগীসম চ
সব গৃহকাজে চাহি শূন্য-’পর কহে করুণস্বর বাজে রে বাঁশরি বাজে। নিরুঁর শ্যাম রে, বৈ
মথুরায় — রয়ন নিদারুণ কৈসন যাপসি কৈস দিবস তব যায়! কৈস মিটাওসি প্রেম-পিপা
পীতবাস তুঁহু কথি রে ছোড়লি, কথি সো বঙ্কিম হাসি? কনক-হার অব পহিরলি কর্ঠে,
হৃদিকমলাসন শূন্য করলি রে, কনকাসন কর আলা! এ দুখ চিরদিন রহল চিত্তমে, ভানু
ঝটিতি আও তুঁহু হমারি সাথে, বিরহ-ব্যাকুলা বালা। সজনি সজনি রাধিকা লো দেখ ত
শ্যাম আওয়ে মদুল গান গাহিয়া। পিনহ ঝটিত কুসুমহার, পিনহ নীল আঙিয়া সুন্দরী সি
রাঙিয়া। সহচরি সব নাচ নাচ মিলন-গীতি গাও রে, চঞ্চল মঞ্জীর-রাব কুঞ্জগগন ছাও
মাদির কনকদীপ জ্বালিয়া, সুরভি করহ কুঞ্জভবন গন্ধসলিল ঢালিয়া। মল্লিকা চমেলী
গাঁথ যুথি, গাঁথ জাতি, গাঁথ বকুল-মালিকা। তৃষিতনয়ন ভানুসিংহ কুঞ্জপথম চাহিয়া মদু
মদুল গান গাহিয়া। বঁধুয়া, হিয়া ’পর আও রে, মিঠি মিঠি হাসয়ি, মদু মধু ভাষয়ি, হমার
যুগযুগসম কত দিবস বহয়ি গল, শ্যাম তু আওলি না, চন্দ্র-উজর মধু-মধুর কুঞ্জ’পর মু
গলি সাথ বয়ানক হাস রে, লয়ি গলি নয়নআনন্দ! শূন্য কুঞ্জবন, শূন্য হৃদয়মন, কহি ত
আকুল গোপনয়নজল, কথি ছিল ও তব হাসি? ইথি ছিল নীরব বংশীবটতট, কথি ছিল
চাহয়ি শতযুগভর দুখ নিমিখে ভেল অবসান। লেশ হাসি তুব দূর করল রে সকল মান-
ভানু গাহিছে প্রেমক নাহিক ওরা হরখে পুলকিত জগত-চরাচর দুঁহুক প্রেমরস ভোরা শু
গভীর রজনী, উজল কুঞ্জপথ, চন্দ্রম ডারত হাসি। দক্ষিণপবনে কম্পিত তরুগণ, তন্তিত
উদাস ভইল, সখি, উদাস হৃদয় হমারি। বিগলিত মরম, চরণ খলিতগতি, শরম ভরম গ
গরগর অন্তর, হৃদয় পুলকপরিপূরা কহ সখি, কহ সখি, মিনতি রাখ সখি, সো কি হমার
বাঁশরি বজায় হমারি নাম? কত কত যুগ সখি, পুণ্য করনু হম, দেবত করনু ধেয়ান, তব
মম, শ্যাম পরানক প্রাণ। শ্যাম রে, শুনত শুনত তব মোহন বাঁশি, জপত জপত তব না
ডুবায়ব চাঁদউজল যমুনামে! "চলহ তুরিত গতি শ্যাম চকিত অতি, ধরহ সখীজন হাত,
কছু নহি, ভানু চলে তব সাখা’ গহন কুসুমকুঞ্জ-মাঝে মদুল মধুর বংশি বাজে, বিসরি
আও আও লো। অঙেগ চারু নীল বাস, হৃদয়ে প্রণয়কুসুমরাশ, হরিণনেত্রে বিমল হাস,

বিমল রজত ভাতি রো মন্দ মন্দ ডুঙে শুঙে, অমৃত কুসুম কুঙে কুঙে, ফুটল সজনি, পুঙে পুঙে বকুল যথি জাতি রে মধুর বদন অমৃতসদন চন্দ্রময় নিন্দিয়ে। আও আও সজনিবন্দ, হেরেব সখি শ্রীশোবিন্দ শ্যামকো পদারবিন্দ তানুসিংহ বাবু নিকুঞ্জ অরণ্য। কলয়িত মলয়ে, সুবিজন নিলয়ে বালা বিরহবিষণা! নীল আকাশে, তারক ভাসে, যমুনা গাওত গান, পত্নীতম নয়ানে, বন-পথ পানে নিরখে ব্যাকুল বালা, দেখ না পাওয়ে, আঁখি ফিরাওয়ে গঁথে বনফুলমালা। সহসা রাধা চা বাঁশরি বাজে কুঙে আওল কালা। চকিত গহন নিশি, দূর দূর দিশি বাজত বাঁশি সূতানে। কষ্ঠ মীলাওল চলচল যমুনা বকানু পিয়াসিত গোপিনী প্রাণা। তেঁহার পীরিত বিমল অমৃতরস হরষে করবে পানা। আজু সখি, মুহু মুহু গাথে পিক কুহু কুহু যুবনমদলবিসিত পুলকে হিয়া উলসিত, অবশ তনু অলসিত মূরছি জনু যায়। আজু মধু চাঁদনী প্রাণউনমাদনী, শিখিল স রিবধ খরখর, শিহরে তনু জরজর কুসুমবনমাঝা। মলয় মৃদু কলয়িছে, চরণ নহি চলয়িছে, বচন মুহু খলয়িছে, অঞ্চল লুটচলচল চাহিতে নাহি চায়। অলকে ফুল কাঁপয়ি কপোলে পড়ে বাঁপয়ি, মধু-অনলে তাপয়ি খসয়ি পড়ু। বরই শিরে তানু মরি যায়। শ্যাম, মুখে তব মধুর অধরমে হাস বিকশিত কায় কোন স্বপন অব দেখত মাধব, কহবে কোন হমায়া! নীদ-শ্যাম, শ্যাম মম, কৈসে শোধব তুঁহুক প্রেমমষণরাশি। বিহঙগ, কাহ তু বোলন লাগলি? শ্যাম ঘুমায় হমারা, রহ রহ চন্দ্রম, সুন্দর যামিনী অবহুঁ ন যাও রে ভাগি, নিরদয় রবি, অব কাহ তু আওলি জ্বাললি বিরহক আঁগি। তানু কহত অব — অব নরনারীক মিলন টুটাওত ডারত বিরহহুতাশো। সজনি গো, শাঙন গগনে ঘোর ঘনঘটা নিশীথযামিনী রে। কুঞ্জপথে সখি, যমুনা তর্জিত, ঘন ঘন গর্জিত মেহা। দমকত বিদ্যুত, পথতরু লুষ্ঠত, খরহর কম্পত দেহ। ঘন ঘন রিম্ রিম্ রিম্ রিম্ রিম্ রিম্ নিবিড় তিমিরময় কুঞ্জ। বোল ত সজনী, এ দুরযোগে কুঞ্জ নিরদয় কান নাল্লুণ বাঁশী কাহ বজায়ত সক্রুণ রাধা নামাসত ভালে। উরই বিলোলিত শিখিল চিকুর মম বর্ধহ মালত মালে খোল দুয়ার তুলরা করি সখি, হেড় সসকল ভয়লাজে — পঞ্জরপিঞ্জরমাঝো গহন রয়নমে ন যাও বালা নওলকিশোরক পাশ — গরজে ঘন ঘন, বহু ডর পাওব, কহে তানু তব দা ঘোর, উপেখই কৈছে আও তু কুঞ্জে নিতি নিতি, মাধব মোরা। ঘন ঘন চপলা চমকয় যব পত্ন, বজরপাত যব হোয়, তুঁহুক মোয়া অঙগবসন তব ভীষত মাধব, ঘন ঘন বরখত মেহ — ক্ষুদ্র বালি হম, হমকো লাগয় কাহ উপেখবি দেহ? বইস বইস চরণ তব মোভব যতনে — কুন্তলভার উঘারি। শ্রান্ত অঙগ তব হে ব্রজসুন্দর, রাখ বক্ষ-পূর মোর, তনু তব ঘোর পুলবি বুকভানুনিন্দী, প্রেমসিন্দু মম কালা, তেঁহার লাগয়, প্রেমক লাগয় সব কহু সহবে জ্বালা। মাধব, না কহ আদরবাণী, না ছলনা না কর শ্যাম। কপট, কাহ তুঁহু বট বোলসি, পীরিত করসি তু মোয়? ভালে ভালে হম অলপে চিহ্নু, না পতিয়াব মনপ্রাণ, ডুবন ডুবন রে ঘোর সায়েরে অব কৃত নাহিক দ্রাণ। মাধব, কঠোর বাত হমারা মনে লাগল কৈ তোর? মাধব, ব নিদয় বাত অব কবহুঁ ন বোলব, তুঁহু মম প্রাণক প্রাণ। অতিশয় নির্মম ব্যথিনু হিয়া তব হেড়য়ি কুবচনবাণ মিটল মান অব অভিমানিনী, আদরিশী কতু পীরিতসাগর বালা। বার বার সখি, বারণ করনু, ন যাও মথুরাধাম। বিসরি প্রেমদুখ রাজভে রসনা ধিক, লহঁলি কাহারই নাম? বোল তো সজনি, মথুরাঅধিপতি সো কি হমারই শ্যাম? ধনকো শ্যাম সো, মথুরাপুরে ব্রজকামিনীকো, নিচয় কহনু ময় তোয়া। যব তুঁহু ঠারবি সো নব নরপতি জনি রে করে অবমান, ছিন্নকুসুমসম বরব ধরা সব বিসরল বৃন্দাবন সূচসঙগ, নব নগরে সখি নবীন নাগর উপজল নব নব রঙগ। তানু কহত — অয়ি বিরহকাতরা মনে শ্যামক লেহ। হম যব না রব সজনী, নিভত বসন্ত-নিকুঞ্জবিতানে আসবে নির্মল রজনী, মিলনপিপাসিত আসবে যব স মুরলী উরধ শ্বাসে, যব সব গোপিনী আসবে ছুটই, যব হম আসব না, যব সব গোপিনী জাগবে চমকই, যব হম জাগব না শ্যাম? বন বন ফেরই সো কি ফুকরবে রাধা রাধা নাম? না যমুনা, না শ্যামক কুবচন শত নারী — হম যব য যমুনে, যাই নিকুঞ্জে, কাহ তয়াগব দে? হমারি লাগি এ বৃন্দাবনখে, কহ সখি, রোয়ব কে? তানু কহে চুপি — মানভরে রহ আদর বরবর লোচনবারি। সংযোজন সখিরে — পীরিত বৃকবে কে? অঁধার হৃদয়ক দুঃখ কাহিনী বোলব, শুনবে কে? র কে বৃকবে সখি রোয়ত রাধা কোন দুখে দিন রজনী? কলঙক রটায়ব জনি সখি রটাও কলঙক নাহিক মানি, সকল তয় করিনো সখি শত শত বার, তু শ্যামক না দিহ গারি, শীল মান কুল, অপনি সজনি হম চরণে দেয়নু ডারি। সখিলো — বৃথাই নিন্দা কাহ রটায়ত হমার শ্যামক নামে? কলঙকনী হম রাধা, সখিলো ঘণা করহ জনি মননে ন আসিও তব কবহু অব — বৃকবে না সখি কোহি মরমকো বাত, বিরলে শ্যামক কহিও বেদন বক্ষে রাখয়ি মাথা। আমার গলেপের প্রধান মানু, বিষয়ব্যাপারে বাপ ওকালতি ব্যবসায়ে আঁটি পর্যন্ত পাকা, ধর্মকর্মে শান্ত আচারের তীব্র জারক রসে জারিত। এখন আ পূজা-অর্চনা আর-এক দিকে ঘরে বসে আইনের পরামর্শ দেওয়া, এই দুটোকে পাশাপাশি রেখে তিনি ইংকাল পরকাল

না। এইরকম নিরেট আচারবাঁধা সনাতনী ঘরের ফাটল ফুঁড়ে যদি দৈবাৎ কাঁটাওয়াল গজিয়ে, The meeting of the East and the West has remained incomplete। ভিত-দেয়াল-ভাঙা মন সাংঘাতিক ঠেলা মারতে থাকে ইটকাঠের প্রাচীন গাঁথুনির উপরে। বৈদিক ব্রাহ্মণের বংশে দুর্দান্ত কালাপাহাড়ের অভ্যুদয় হল আমাদের নায়কটিকে নিয়ে অভয়াচরণ। But the blind confidence of the strong এই নামের মধ্যে কুলধর্মে সেটা দিল সে ঘষে উঠিয়ে। বদল ক'রে করলে অভীককুমার। তা ছাড়া ও জানে যে প্র ও নয়। ওর নামটা ভিড়ের নামের সঙ্গে হাটে-বাজারে ঘেঁষাঘেঁষি করে ঘর্মান্ত হবে বাধে। আমারগলেপ্‌র প্রধান মানুষটি প্রাচীন ব্রাহ্মণপণ্ডিত-বংশের ছেলো। relations been contemptuously ignored বিষয়ব্যাপারে বাপ ওকালতি ব্যবসায় আঁটি পশাভ্র আচারের তীব্র জারক রসে জারিত। এখন আদালতে আর প্র্যাকটিস করতে হয় greed and hypocrisy on the one hand; fear, suspiciousness and flattery on the other। পূজা-অর্চনা আর-এক দিকে ঘরে বসে আইনের পরামর্শ দেওয়া, এই দুটোকে পাশাপাশি রাখা। ইহকাল পরকালের the beginning of man's history his first social object was to form a community, to grow into a people। জোড় মিলিয়ে অতি সাবধানে চলেছেন। এটা ফসকায় না। এইরকম নিরেট আচারবাঁধা সনাতনী ঘরের ফাটল ফুঁড়ে যদি দৈবাৎ বা ওঠে গজিয়ে, তা হলে তার ভিত-দেয়াল-ভাঙা মন সাংঘাতিক ঠেলা। Mankind must be united by a common unity, wider in range, deeper in sentiment, stronger in power than ever before। এখানে ইটকাঠের প্রাচীন গাঁথুনির উপরে। এই আচারনিষ্ঠ বৈদিক ব্রাহ্মণের বংশে দুর্দান্ত অভ্যুদয় হল আমাদের নায়কটিকে নিয়ে। তার আসল নাম অভয়াচরণ। এই নামের মধ্যে আছে সেটা দিল সে ঘষে উঠিয়ে। বদল ক'রে করলে অভীককুমার। opportunities জানে যে প্রচলিত নমুনার মানুষ ও নয়। solve it on a bigger scale, ওর নামটা ভিড় হাটে-বাজারে teaches us to respect all the differences in man করে ঘর্মান্ত রুচিতে বাধে। বসন্ত আওল রে! মধুকর শুন শুন, অমুয়ামঞ্জরী কানন ছাওল রে। শুন প্রাণ মম হরখে আকুল টি ভেল, জর জর sake and for the sake of the world, remain unrevealed। রিবসে দুখ জ্বালা সব দূর দূর চলি গেলা। মরমে বহই বসন্তসর্মি ফুল, মরমকুঞ্জ'পর বোলই কুহু কুহু অহরহ কোকিলকুলা। সখি রে উছসত প্রেমভরে অপ্রাণ, নিখিল জগত জনু হরখ-ভোর ভই গায় রভসরসগান। বসন্তভূষণভূষিত ত্রিভুবন। কাঁই রে সো প্রিয়, কহি সো প্রিয়তম, হৃদিবসন্ত strongly impressed with the new responsibility, which every individual to সো মাধা? ভানু কহত অতি গহন রশ্মাসে মোদিত বিহ্বল চিত্তকুঞ্জতল ফুল্ল বাসনা-বাসো। শুনহ শুনহ বালিকা, রাখ কুসুম

জীবন যৌবন, not an inner idea which imparts strength
activities and breadth to our creations, when it is men
thing of external circumstance, it is like an open space
who is blindfolded বিফল রে এ মবু দেহা! চল সখি গৃহ চল, মু
জল, চল সখি চল গৃহকাজে, মালতিমালা রাখহ বালা, ছি ছি সখি
লাজে। সখি লো দারুণ আধিভরাতুর এ তরুণ যৌবন মোর, সখি লে
প্রণয়হলাহল জীবন করল অঘোর। idea has become feeble ত
মম দিবসযামিনী শ্যামক দরশন আশে, আকুল জীবন খেহ ন সাংঘা
মারতে the present age intrigue plays a wider part, and
the whole country থাকে ইটকাঠের প্রাচীন flattered into be
that they are free গাংুনির উপরে। এই আচারনিষ্ঠ বৈদিক ব্রাহ্ম
দুর্দান্ত কালাপাহাড়ের অভ্যুদয় হল আমাদের নায়কটিকে নিয়ে। তার
অভয়াচরণ। এই নামের মধ্যে কুলধর্মের যে ছাপ আছে সেটা দিল সে
উঠিয়ে cruelty can be uglier in its ferocity than the cru
coward বদল ক'রে করলে অভীককুমার। তা ছাড়া ও জানে যে প্র
নমুনার মানুষ ও নয়। ওর নামটা ভিড়ের নামের সঙ্গে হাটে-বাজারে
করে ঘর্মান্ত হবে incapable of allowing freedom to others
their eagerness to curry favour with the powerful they
সেটা ওর রুচিতে বাধে। বসন্ত আওল রে! মধুকর শুন শুন, অমুয়াম
ছাওল রে। শুন শুন সজনী হৃদয় প্রাণ মম হরখে আকুল টি where
realized the immense power of money and of organize
propaganda, working everywhere behind screens of a
camouflage, creating an atmosphere of distrust, timid
antipathy has impressed me deeply with the truth tha

drunkenness যব তুঁ
সো নব নরপতি জনি রে
অবমান, ছিন্নকুসুমসম e
of its vitality ঝরব ধ
পলকে খোয়ব প্রাণা বিস
বিসরল সো সব বিসরল
সুখসঙ্গ, নব নগরে সখি
নাগর উপজল নব নবা
The West; continu
mechanical devices

সত্যজিত ঝা
(2 মে' 1921-
এপ্রিল 1992)
ভাষতীয় écr
et compos
indien ben

মাধব,

কংবে

কোন

caine

dang

chivy

Kumar italic
430/515 pt

E

Kumar italic
160/150 pt

ESTA

CUN

FINI

*FAMILIE BO
CU CONTRI
IMPORTANT
LUMEA ART
A LITERATU
SATYAJIT R
A FĂCUT DE*

WE CAN LOOK UPON A ROAD FROM
DIFFERENT POINTS OF VIEW. CON-
SIDERS IT AS DIVIDING US FROM THE
OBJECT OF OUR DESIRE; IN THAT CASE WE
COUNT EVERY STEP OF OUR JOURNEY
OVER IT AS SOMETHING ATTAINED. WE
FORCE IN THE FACE OF OBSTACLES.
THE OTHER SEES IT AS THE ROAD
LEADS US TO OUR DESTINATION.
AS SUCH IT IS PART OF OUR GOAL.
READY THE BEGINNING OF OUR
JOURNEY, AND BY JOURNEYING OVER
WE CAN ONLY GAIN THAT WHICH
IT OFFERS TO US. THIS LAST POINT
OF VIEW IS THAT OF INDIA WITH A

étendre ou prolonger ton existence, mais seulement pour la conserver comme il lui plaît et autant qu'il lui plaît ton pouvoir, ne s'étendent qu'aussi loin que tes forces naturelles, et pas au-delà; tout le reste n'est qu'esclavage et prestige. La domination même est servile, quand elle tient à l'opinion; car tu dépends des préjugés de ceux qui par les préjugés. Pour les conduire comme il te plaît, il faut te conduire comme il leur plaît. Ils n'ont qu'à se penser, il faudra bien par force que tu changes de manière d'agir. Ceux qui t'approchent n'ont qu'à suivre les opinions du peuple que tu crois gouverner, ou des favoris qui te gouvernent ou celles de ta famille, ou les favoris, ces courtisans, ces prêtres, ces soldats, ces valets, ces caillettes, et jusqu'à des enfants, quand tu seras en génie, vont te mener, comme un enfant toi-même au milieu de tes légions. Tu as beau faire, jamais ton pouvoir n'ira plus loin que tes facultés réelles. Sitôt qu'il faut voir par les yeux des autres, il faut vouloir par leurs yeux, les peuples sont mes sujets, dis-tu fièrement. Soit. Mais toi, qu'es-tu? le sujet de tes ministres. Et tes ministres sont-ils? les sujets de leurs commis, de leurs maîtresses, les valets de leurs valets. Prenez tout, usurpez tout, l'argent à pleines mains; dressez des batteries de canon; élevez des gibets, des roues; donnez des lois, des ordres, des espions, les soldats, les bourreaux, les prisons, les chaînes: pauvres petits hommes, de quoi vous sert tout cela? vous serez ni mieux servis, ni moins volés, ni moins trompés, ni plus absolus. Vous direz toujours: nous voulons être toujours ce que voudront les autres. Le seul qui fait sa volonté est celui qui n'a pas besoin, pour la faire, de dépendre d'un autre au bout des siens: d'où il suit que le premier de tous les biens n'est pas l'autorité, mais la liberté. Un homme vraiment libre ne veut que ce qu'il peut, et fait ce qu'il lui plaît. Voilà ma maxime fondamentale. Il ne s'agit pas de l'appliquer à l'enfance, et toutes les règles de l'éducation vont en découler. La société a fait l'homme plus faible, non seulement en lui ôtant le droit qu'il avait sur ses propres forces, mais surtout en les lui rendant insuffisantes. Ses desirs se multiplient avec sa faiblesse, et voilà ce qui fait celle de l'enfance, comparée à l'âge d'homme. Un homme être fort, et si l'enfant est un être faible, ce n'est pas parce que le premier a plus de force absolue que le second, mais parce que le premier peut naturellement se suffire à lui-même et que l'autre ne le peut. L'homme doit donc être volonté, et l'enfant plus de fantaisies; mot par lequel j'entends tous les desirs qui ne sont pas de vrais besoins, mais peut contenter qu'avec le secours d'autrui. J'ai dit la raison de cet état de faiblesse. La nature y pourvoit par les desirs des pères et des mères: mais cet attachement peut avoir son excès, son défaut, ses abus. Des parents qui veulent que leur enfant civil y transportent leur enfant avant l'âge. En lui donnant plus de besoins qu'il n'en a, ils ne soulagent pas son besoin, l'augmentent. Ils l'augmentent encore en exigeant de lui ce que la nature n'exigeait pas, en soumettant à lui des devoirs de forces qu'il a pour servir les siennes, en changeant de part ou d'autre en esclavage la dépendance réciproque de faiblesse et où les tient leur attachement. L'homme sage sait rester à sa place; mais l'enfant, qui ne connaît pas sa place, ne sait s'y maintenir. Il a parmi nous mille issues pour en sortir; c'est à ceux qui le gouvernent à l'y retenir, ce n'est pas facile. Il ne doit être ni bête ni homme, mais enfant; il faut qu'il sente sa faiblesse et non qu'il en ignore, qu'il dépende et non qu'il obéisse; il faut qu'il demande et non qu'il commande. Il n'est soumis aux autres par ses besoins, et parce qu'ils voient mieux que lui ce qui lui est utile, ce qui peut contribuer ou nuire à sa conservation, que le droit, pas même le père, de commander à l'enfant ce qui ne lui est bon à rien. Avant que les préjugés et les coutumes humaines aient altéré nos penchants naturels, le bonheur des enfants ainsi que des hommes consiste dans la liberté; mais cette liberté dans les premiers est bornée par leur faiblesse. Quiconque fait ce qu'il veut est heureux à lui-même; c'est le cas de l'homme vivant dans l'état de nature. Quiconque fait ce qu'il veut n'est pas heureux à lui-même; c'est le cas de l'enfant dans le même état. Les enfants ne jouissent même dans l'état de nature d'une liberté imparfaite, semblable à celle dont jouissent les hommes dans l'état civil. Chacun de nous, ne pouvant

des autres, redevient à cet égard faible et misérable. Nous étions faits pour et la société nous ont replongés dans l'enfance. Les riches, les grands, les rois, les enfants qui, voyant qu'on s'empresse à soulager leur misère tirent de cela quelque chose de puérile, et sont tout fiers des soins qu'on ne leur rendrait pas s'ils étaient hommes. Les **considérations** sont importantes, et servent à résoudre toutes les contradictions du **social**. Il y a deux sortes de dépendances : celle des choses, qui est de la nature, et celle qui est de la société. La dépendance des choses, n'ayant aucune moralité, n'empêche pas la liberté, et n'engendre point de vices ; la dépendance des hommes étant différente de la nature, tous, et c'est par elle que le maître et l'esclave se dépravent mutuellement. Si on veut **de remédier** à ce mal dans la société, c'est de substituer la loi à l'homme, et de faire des lois **générales** d'une force réelle, supérieure à l'action de toute volonté particulière. Les lois **nations** pouvaient avoir, comme celles de la nature, une inflexibilité que jamais la nature humaine ne pût vaincre, la dépendance des hommes redeviendrait alors celle de la nature. On réunirait dans la république tous les avantages de l'état naturel à ceux de l'état civil. On joindrait à la liberté qui maintient l'homme exempt de vices, la moralité qui le rend utile.

Satyajit Ray (2 mai 1921 — 23 avril 1992) est un réalisateur, écrivain et compositeur **bengali**. Né dans une famille aisée de Calcutta, d'un père écrivain et poète et d'une mère de **littérature** bengalie (Sukumar Ray), S. Ray reçoit une bonne éducation, en particulier pendant la **Renaissance** bengalie. Il étudie au Presidency college, avant de rejoindre l'École **Bharati**, fondée par le poète Rabindranath Tagore à Santiniketan. D'abord journaliste et **publicitaire**, il fonde en 1942 un ciné-club à Bombay, puis la Calcutta Film Society. Les **cinéastes** américains comme européens y sont projetés, notamment les néo-réalistes. **Impression**. C'est la rencontre du cinéaste français Jean Renoir, lors du tournage du film **Le Fleuve** et le visionnage du film italien néo-réaliste **Le Voleur de bicyclette**, voyage à Londres, qui le décident à se lancer dans la réalisation cinématographique. Il **exerce** le métier d'illustrateur dans une maison d'édition. Inspiré par le roman **de Bibhutibhushan Bandopadhyay**, il décide d'en faire un film et le tourne avec des amis. **appel** à des amis pour tenir les rôles d'acteurs, et le finançant tout seul. À ce moment-là, il **obtient** un prêt du gouvernement du Bengale ce qui lui permet d'achever le film. Le film est un succès **tant** artistique que commercial, et Ray reçoit un prix en 1956 au Festival de Cannes.

*unifying all enjoyments. The
when the Upanishads teach
realise everything in Brahman
to seek something extra, not
manufacture something new
everything that there is in the
as enveloped by God. Enjoy
is given by him and harbour
your mind the greed for wealth
not your own. When you know
whatever there is filled by him
whatever you have is his gift
realise the infinite in the finite*

*hänen tyyliä
suuresti. Ra
elokuvadeby
laulu (alk. K
Panchali, ju
1955 voitti k*

Kumar italic
260/230 pt

bur

nos

Kumar italic
430/500 pt

Ÿ

nids

Kumar Bold
430/500 pt

g

Kumar bold
160/150 pt

Com

conco

enfata

itinerant g
grocer dea
out his go
his custom
and sings,
‘Take me

écouter personne, aussi
qu'on tardait à leur obéir,
s'empressait vainement
de leur complaire ; leurs désirs
à la facilité d'obtenir, ils se
portèrent aux choses impossibles,
ne trouvaient partout que
contradictions, qu'obstacles,
peines, que douleurs. Toujours
grondants, toujours mutins,
toujours furieux, ils passaient
jours à crier, à se plaindre
de ce là des êtres bien forts

avilissent : ils deviennent lâches, craintifs, rampants, et retombent au-dessous d'eux-mêmes, qu'ils s'étaient élevés au-dessus. Voilà l'inévitable. Sortez-en, l'enfant ne vous entend plus. Ne sont-ce pas des instructions fort utiles ? je serais bien curieux de savoir ce qu'on mettrait à la place de ce dialogue. Locke lui-même y eût à coup sûr été embarrassé. Connaître le bien et le mal, sentir la raison des devoirs de l'homme, n'est pas l'affaire d'un enfant. La nature veut que les enfants soient enfants avant que d'être hommes. Si nous voulons pervertir l'ordre, nous produirons des fruits précoces, qui n'auront ni maturité ni saveur, et ne tarderont pas à se corrompre ; nous aurons de jeunes et de vieux enfants. L'enfance a des manières de voir, de penser, qui lui sont propres ; rien n'est moins sensé que d'y vouloir substituer les nôtres ; et j'aimerais autant exiger qu'un enfant eût cinq pieds de haut, que de lui donner du jugement à dix ans. En effet, à quoi lui servirait la raison à cet âge ? elle est le frein de la force, et l'enfant n'a pas besoin de ce frein. En cherchant de persuader à vos élèves le devoir de l'obéissance, vous joignez à cette prétendue persuasion la force et les menaces, ou, qui pis est, la force et les promesses. Ainsi donc, amorcés par l'intérêt ou contraints par la crainte, ils font semblant d'être convaincus par la raison. Ils voient très bien que l'obéissance leur est avantageuse, et la rébellion nuisible, aussitôt qu'ils vous apercevez de l'une ou de l'autre. Mais comme vous n'exigez rien qui ne leur soit désagréable, et qu'il est toujours pénible de faire contre leurs volontés d'autrui, ils se cachent pour faire les leurs, persuadés qu'ils ne font rien de bien si l'on ignore leur désobéissance, mais prêts à convenir qu'ils ont tort s'ils sont découverts, de crainte d'un plus grand mal. La raison d'un enfant n'étant pas de son âge, il n'y a homme au monde qui vint à bout de rendre vraiment sensible mais la crainte du châtement, l'espoir d'un bien, l'importunité, l'embarras, de répondre leur arrachent tous les avantages ; et l'on croit les avoir convaincus, quand on ne les a qu'enfermés.

intimidés. Qu'arrive-t-il de là ? Premièrement, qu'en leur imposant un devoir qu'ils ne sentent pas, les indisposez contre votre tyrannie et les détournez de vous aimer ; que vous leur appreniez des choses dissimulés, faux, menteurs, pour extorquer des récompenses ou se dérober aux châtimens ; que vous accoutumant à couvrir toujours d'un motif apparent un motif secret, vous leur donnez un moyen de vous abuser sans cesse, de vous ôter la connaissance de leur vrai caractère, et de vous tromper les autres de vaines paroles dans l'occasion. Les lois, direz-vous, quoique obligatoires pour tous, ne sont pas usent de même de contrainte avec les hommes faits. J'en conviens. Mais que sont ces lois pour les enfants gâtés par l'éducation ? Voilà précisément ce qu'il faut prévenir. Employez la force avec les enfants et la raison avec les hommes ; tel est l'ordre naturel ; le sage n'a pas besoin de loi, l'enfant est élève selon son âge. Mettez-le d'abord à sa place, et tenez-l'y si bien, qu'il ne tente plus de se défaire. Alors, avant de savoir ce que c'est que sagesse, il en pratiquera la plus importante leçon. Ne commandez jamais rien, quoi que ce soit au monde, absolument rien. Ne lui laissez pas même un mot que vous prétendiez avoir aucune autorité sur lui. Qu'il sache seulement qu'il est faible et que vous êtes fort ; que, par son état et le vôtre, il est nécessairement à votre merci ; qu'il le sache, qu'il ne se sente ; qu'il sente de bonne heure sur sa tête aliène le dur joug que la nature impose à l'homme le pesant joug de la nécessité, sous lequel il faut que tout être fini ploie ; qu'il voie cette loi dans toutes les choses, jamais dans le caprice des hommes ; que le frein qui le retient soit la force, et non la crainte. Ce dont il doit s'abstenir, ne le lui défendez pas ; empêchez-le de le faire, sans explication et sans raisonnemens ; ce que vous lui accordez, accordez-le à son premier mot, sans sollicitation et surtout sans conditions. Accordez avec plaisir, ne refusez qu'avec répugnance ; mais que vos promesses soient irrévocables ; qu'aucune importunité ne vous ébranle ; que le non prononcé soit un refus ; que contre lequel l'enfant n'aura pas épuisé cinq ou six fois ses forces, qu'il ne tentera plus de se défaire. C'est ainsi que vous le rendrez patient, égal, résigné, paisible, même quand il n'aura pas encore appris car il est dans la nature de l'homme d'endurer patiemment la nécessité des choses, mais non la volonté d'autrui. Ce mot : il n'y en a plus, est une réponse contre laquelle jamais enfant ne se révolte ; à moins qu'il ne crût que c'était un mensonge. Au reste, il n'y a point ici de milieu ; il faut que l'enfant exige du tout, ou le plier d'abord à la plus parfaite obéissance. La pire éducation est de laisser l'enfant flottant entre ses volontés et les vôtres, et de disputer sans cesse entre vous et lui à qui de vous deux est maître ; j'aimerais cent fois mieux qu'il le fût toujours. Il est bien étrange que, depuis qu'on a commencé d'élever des enfants, on n'ait imaginé d'autre instrument pour les conduire que l'éducation ; l'envie, la vanité, l'avidité, la vile crainte, toutes les passions les plus dangereuses, les plus vicieuses, fermenter, et les plus propres à corrompre l'âme, même avant que le corps soit formé. Au lieu de l'instruction précoce qu'on veut faire entrer dans leur tête, on plante un vice au fond de leur cœur ; les d'insensés instituteurs pensent faire des merveilles en les rendant méchants pour leur appeler à la bonté ; c'est que bonté ; et puis ils nous disent gravement : Tel est l'homme, Oui, tel est l'homme, tel est le fait. On a essayé tous les instruments, hors un, le seul précisément qui peut réussir : la liberté, la loi réglée. Il ne faut point se mêler d'élever un enfant quand on ne sait pas le conduire où l'on veut ; les seules lois du possible et de l'impossible. La sphère de l'un et de l'autre lui étant également connue, on l'étend, on la resserre autour de lui comme on veut. On l'enchaîne, on le pousse, on le

IN THIS VERY THING DOES OUR OWN TRU
OUR LIKENESS TO OUR FATHER. WE MUST
MANY-SIDED VARIOUSLY AIMED ACTIVITY
THE GIVER OF HIMSELF, THE GIVER OF ST
WITH GIVING US HIMSELF, BUT HE GIVES
LIKEWISE GIVE OURSELVES. THAT IS WHY
PRAYS TO HIM WHO IS THUS FULFILLING
US THE BENEFICENT MIND, MAY HE FULFI
OURS BY GRANTING US THE BENEFICENT
NOT ENOUGH HE ALONE SHOULD WORK
SHOULD GIVE US THE DESIRE AND THE ST
HIS ACTIVITY AND IN THE EXERCISE OF T
OUR UNION WITH HIM ALONE BE ACCOM
IS THAT WHICH SHOWS US THE WANT (SV
BE THE INHERENT WANT (NIHITARATHA) C
SHOWS THAT OUR JOY CONSISTS IN THE
SIDED POWERS IN THE WORK OF HUMAN
GUIDANCE OF THIS BENEFICENT MIND, T
BUT DOES NOT BECOME MECHANICAL; IT
BY WANT, BUT STIMULATED BY THE SATIS
ACTIVITY CEASES TO BE A BLIND IMITATI
A COWARDLY FOLLOWING OF THE DICTA
BEGIN TO SEE THAT HE IS IN THE BEGINN
UNIVERSE, AND LIKEWISE SEE THAT OF O

THE ESHAH,
WHO CANNOT
OTHERWISE
BE DESCRIBED
THAN AS THIS,
THE NAMELESS
IMMEDIATE
PRESENCE, IS
EVER HERE IN
OUR INNERMOST
BEING. 'THIS
ESHAH, OR THIS,
IS THE SUPREME
END OF THE
OTHER THIS'

COMPE

HAVE T

LEISUR

CULTIV

NATUR

Kumar bold
160/150 pt

THE

PEO

CU

Kumar bold
430/500 pt

Ë

Épi

can

toy

Kumar display
430/500 pt

S

Kumar display
160/160 pt

MU

ÉCI

IWA

Kumar display
70/70 pt

IŠGARS
NE TIK
REŽISI
IR VISA
KINA VA
PASAU

**CINÉMA, NOTAMMENT
CINÉASTE SATYA.
DE LA CASTE DES
PIRALI DE CALCUTTA
COMPOSE SES PREMIERS
POÈMES À L'ÂGE DE
À 16 ANS, IL PUBLIE
PREMIÈRES POÉSIES
STANTIENNES SOUS
DONNYME DE BHANU
(« LE LION DU SOLEIL »)
ÉCRIT SES PREMIERS**

**NOUVELLES ET DRAMES DÈS 1877
STRUCTION À DOMICILE, LA VIE A
SHILAI DAHA (OÙ SON GRAND-PÈ
STRUIT UNE MAISON DE CAMPAG
QUE LES VOYAGES FONT DE TAGO
NON-CONFORMISTE ET UN PRAGM
IL FAIT PARTIE DES VOIX QUI SE
ÉLEVÉES CONTRE LE RAJ BRITAN
ET IL A SOUTENU COMME GANDH
MOUVEMENT POUR L'INDÉPENDA
L'INDE. SA VIE EST TRAGIQUE IL
QUASIMENT TOUTE SA FAMILLE
PROFONDÉMENT AFFLIGÉ PAR LI
DU BENGAL MAIS SES ŒUVRES
VIVENT, SOUS LA FORME DE POÉS
MANS, PIÈCES, ESSAIS ET PEINTU
QUE DE L'INSTITUTION QU'IL A F
SHANTINIKETAN, ON PEUT CITER
EMPLE AFRICA ET CAMALIA, QUI
DEUX POÈMES TARDIFS LES PLU
NUS. IL EUT PARFOIS RECOURS A
HU BHASHA (UNE FORME LITTÉR
DU BENGALI PROCHE DU SANSKR**

Tagore fue el menor de catorce hijos. De niño, vivió en una atmósfera de publicación de revistas literarias y de representaciones musicales y de teatro.

Bostron
defines
superint
ligence a
an intell
is much

Kumar display
160/161 pt

que

ami

tuve

Kumar display
430/430 pt

can

wig

line

Kumar display italic
11/14 pt

n

Kumar display italic
160/147 pt

*It is
only
those*

*but that the
have become
as the form
freedom is
The freed
delights in
bonds, an*

*the madness of lice
ceases to be free. The
hurt; there is its sep
from the infinite, its
sin. Wherever at the
temptation the soul
from the bondage of
like a child deprive
support of its moth
cries out, 'Smite me
me,' it prays, 'oh, b
bonds of thy law; b
within and without,*

***CINÉMA, NOTAMMENT
CINÉASTE SATYAJIT
DE LA CASTE DES
PIRALI DE CALCUTTA
COMPOSE SES PREMIERS
POÈMES À L'ÂGE DE
À 16 ANS, IL PUBLIE
PREMIÈRES POÉSIES
STANTIENNES SOUS
DONNYME DE BHANU
(«LE LION DU SOLA
ÉCRIT SES PREMIERS***

Kumar display italic
106/110 pt

DRAM

TURG

PEIN

ET PH

Kumar display italic
160/160 pt

MU

ÉCK

IVA

Kumar display
430/500 pt

দেখ

তাক

গামা

Book

কুমার

Italic

Bold

Display

Display italic

কুমার

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö × Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ ß à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ ž

à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ ž

0123456789\$€¥€¢#

§¶©®™

.,;:…!;?;’”“”,,<><>(){}||/---•*†‡&@

+ - ± × ÷ = ≠ ~ ¬ < > ≥ ° ∞ ∠ ^ ~ π ∏ ∑ ∂ √ ∫ e % ‰

অআইঈউঊঋঌএঐওঔ

া ি ী ৈ ৌ ্ ৃ ্ ো

কখগঘঙচছজঝঞটঠডঢ

ণতথদধনপফবভমযরলশষসহ

ঁ ং ্ ্

ত্রক্রক্ষণ্ডজ্বধত্ত্বএঔদ্রদুঙ্গঠ

ভন্তপ্রস্থন্দন্ধন্নগ্নপ্প

স্বভল্লশষ্ঠষ্ঠস্তস্বহ্রস্ব

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

ÀÂÆÈÉÊËÏÎÔŒÙÛŸ

àâäæçèéêëîïîôœùûÿ

fi fl fffi

0123456789

.,;:....!;?¿'»“””,,;<><<>>(){}[]/|/---..* &

**ABCDEFGHIJKLM
NOPQRSTUVWXYZ**

abcdefghijklmnopqrstuvwxy

ÀÂÄÆÇÉÈÊËÏÎÔŒÛÜ

àâäæçéèêëïîôœûü

0123456789

\$%Y€¢

.,;...!?'»‘”“,„◊◄◃◅(){}[]|/---—•†*#@

ÀÂÄÆÇÉÈÊËÏÎÔŒÛÜ

àâäæçéèêëïîôûü

.,;...!?'»‘”“,„◊◄◃◅(){}[]|/---—•†*#@

ft

**ABCDEFGHIJKLM
NOPQRSTUVWXYZ**

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

ÀÂÄÆÇÉÈÊËÏÔŒÛÜ

àâäæçéèêëïôœûü

0123456789

.,;...!;?&'>""",,◊◊◊(){}[]/---..†*%&@

ইওজনবরহ
গী

Kumar is a type family
drawn by Hugues Gentile
while attending the Post-Diplôme
'Typography & Language'
between 2014-2016
at the Ésad Amiens.